

IF Kamraterna i med- och motgång Del 9 IFK som festarrangör

Det alltid förekommande behovet av kassatillskott i Föreningen klarades hjälpligt av med olika festarrangemang. Dans och artistuppträdande samt tombolor. På 10- och 20-talen var Tivolibacken festplats, därefter var det Björksäter som kunde hyras och under sommaren hölls fest vid Bellevue vid Finjasjön.

Omkring år 1940 började Möllerödsejournen som varade ett 10-tal år. Ekbacken vid Mölleröd hade länge varit utflyktsmål och festplats för Finjas föreningar bl a fotbollsklubben som också hade fotbollsplan där.

Ett klipp från skriften "*Från Norden till Hörlinge*" kan berätta något om den sistnämnda.

" Detta för tankarna tillbaka till den första fotbollsplanen som var gröningen där mejeriet senare byggdes. Isgatan bredvid ledde till fraktgods- och lastkaj, efter år 1921. Utefter den låg överbannmästarens hus. Banmästare Carlssons pojke hade löd i kängan som man kunde uttrycka sig och kvarterens grabbar samlades till fotboll efter skoldagen och på kvällen kom de som arbetade till sent på dagen. John Sandell, som var linjemästare vid Telegrafverket och allmänt idrottsintresserad, kanske mest av orientering, som han hade nytta av när han drog fram telefonlinjerna genom terrängen, stannade gärna till på vägen hem från arbetet och gjorde sig bekant med ungdomarna. Han hade blivit Skånemästare för Finja GIF, som hade en bra orienteringssektion, men även fotbollen var på gång där. Man diskuterade att ställa upp med juniorlag i fotbollens Skånedistrikt, men laget måste förstärkas. Tillsammans med en arbetskamrat på verket, Nils Larsson, barnfödd finjabo och drivande ledarkraft i idrottsföreningen där samt Bertil Hörberg, chaufför på en bryggarebil och kapten i fotbollslaget, ordnade Sandell kontakten med grabbarna från Norden. Arne Carlsson, "Bibbe" Nyman, Ove Johansson, Harry Hansson, Sidon Liljegren, Erik Neuman var med och förde laget till finalen, som förlorades i Helsingborg med 1 - 0. Detta var år 1930 och framgångarna svetsade samman laget och ungdomlig entusiasm gav spelglädje som flera ville vara med att dela. Deltagare man minns var Kurt Dahlen, Axel Kryll, Egon Adamsson, Hugo Björnsson och två bröder från Perstorp vars namn inte så här långt efteråt vill dyka upp i ljuset, möjligen hette de Enar och Orvar.

Idag förundrar man sig över hur transporterna ut till Finja kunde fungera men det var cykel som i huvudsak fick gälla. Tåg kunde ibland passa men även en promenad kunde förekomma. Hörbergs Bryggarebil kom säkerligen många gånger till användning för persontransport. Fotbollsplan hade man ordnat vid Mölleröd men 1931 kunde man inviga en ny sådan intill Hörbergs Café vid Finja station. Där fick ungdomarna också disponera bryggarhuset till bordtennislokal. En sport som då var i vardande och där Sidon Liljegren briljerade med sin kinafattning om racketen.

Skansabron

Vägen till vänster gick till Mölleröd förbi Karl Holmbergs vid järnvägsövergången. Han var ordningsvakt vid dansbanan och synnerligen effektiv sådan. Det var omkring år 1930 som aktiviteterna kring den vackra ekebacken tog sin början med fotbollsplan på västra sidan och dansbana på sluttningen ner mot ån.

Karl Holmbergs

Mölleröds slottsruin

Vilka som hade äran att representera Finja i fotboll vid den tiden framgår av följande laguppställning från mål:

		<i>Nils Björnsson</i>		
	<i>Kurt Dahlén</i>		<i>Bertil Hörberg</i>	
<i>Erik Neuman</i>		<i>Folke Andersson</i>		<i>Stig Ströander</i>
	<i>Birger Nyman</i>		<i>Torsten Hagren</i>	
<i>Ove Johansson</i>		<i>Moll Persson</i>		<i>Olle Hagren</i>

Dansen började när björkarna slagit ut på våren och höll på i veckosluten in i kräftans tid. Om det var idrottsföreningen i Finja som startat festligheterna här på 20-talet så kom I F Kamraterna från Hässleholm in i bilden i mitten av 30-talet och hyrde in sig på lediga helger. Från att ha varit sporadiska festligheter blev det sammankomster varje helg. Den som så småningom höll i organisationen verkade vara Eric Leandersson, IFK:s ordförande. Något nämnvärt bråk mellan ungdomarna förekom inte liksom att överförfriskade personer var sällan förekommande, vilket kanske var Karl Holmbergs förtjänst. Efter lördagsdansen skulle festplatsen snyggas upp på söndagsmorgonen och det blev några av oss yngre som cyklade dit ut och hoppades att några mynt hade tappats bort i villervallen, som vi kunde berika oss med vid städningen. Efter vinteruppehållet skulle det storstädas och alla fjorårslöven och nerfallna grenar på hällarna runt dansbanan och Caféskjulet, med dess bord och bänkar, räfsades undan. Vi var två bröder som tog på oss detta arbete ett par år och minnet från dagarna är doften av nyutslagen björk, fuktig mossa och fåglarnas vårliga kvitter.

Karl Holmberg kom och inspekterade och planerade ibland men såg inte så respektingivande ut när han inte var klädd i polismössa. Han visade sin uppskattning genom att bjuda på eftermiddagskaffe i sin gård med systemen som värdinna. Man var fri att stanna upp och stödd mot räfsan drömma tillbaka om vad som varit och skulle bli. I minnet är det ljum vårväll när björken står nyutslagen och starkt doftande efter en liten regnskur, som dragit förbi på eftermiddagen. På den tilltrampade stigen från vägen och planen mellan köpständerna och dansbanan är marken fuktad, luften är ren och syremättad.

Platsen för dansbanan vid Mölleröds festplats sådan den ter sig i dag. Vid eken t v hade musikestraden sin skapnad beräknad för fem spelmän. I bakgrunden, på andra sidan Almaån, skimtar Kungsgården mellan trädstammarna.

Medan musikerna på estraden stämmer instrumenten strömmar högtidsklädda ungdomar till under lågmält samtal om den vackra kvällen med dess goda förutsättningar för dans och muntration. Några slår sig ner vid borden i backen med utsikt över dansbanan. Fru Maria Sjöholm har redan kaffet färdigt för servering. Det talar luftens arom kring kaffestugan om. Andra vilar sig mot dansbaneräcket och iakttagert förstrött nytillkommande.

Tankarna vandrar över till musikerna som trängts på den lilla estraden och tillvunnit sig vår stora beundran med sina taktfasta ljudkaskader såväl som smekande valsmelodier. En del av spelmännen kände man igen från paraderna med T:4s musikkår eller fotbollslagen, som t ex Sture Knutsson med trumpeterna och Gösta "Coco" Lundberg vid trummorna. I Moijes orkester fanns namn från trakten som Helmer Johnsson och Helge Ljungdal, Tyringe och Sixten Lindhe, Finja samt Axel Holmgren, Gäddastorp. I Bergs kapell dominerade dragspelet. Visst var festplatsen enkel, med tillgång av det redan nämnda plus bod för lotteristånd eller turtips, som var populärt vid denna tid. Så var där anordning för luftgevärsskytte med pil, som också var uppskattat då.

De elektriska lampslingorna under lövverket gav en trolsk och intim stämning i skymningen och hade något av nyhetens behag. Alltnog Mölleröd blev den mest frekventerade sommardansen i närområdet under krigsåren. Med sin billiga drift var besöken där också överkomliga för de i krigsberedskapen inkallade ungdomarna. De som hade en krona om dagen i fickpengar. Tillströmningen av dansande var som störst 1942-43 och då fördubblade man dansgolvet yta. Cykelparkeringen hade svällt ut ordentligt och även en och annan gengasförsedd buss med danslystna passagerare tog sig dit. Efter krigsåren steg pretentionerna på moderniteter hos publiken och omkring år 1950 var det slutdansat i Mölleröd. Sedan den tiden gällde det för festarrangörer att bjuda på parkettgolv."